

යෝජිත අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණයෙන් මෙරට සමස්ත සමාජ තලයත්, ආර්ථික තලයත් එකවර ඔසවා තැබීමට සියලු දෙනාම එක් වෙමු

සෑම දරුවෙකුටම ප්‍රශස්ථ මට්ටමේ පාසල් අධ්‍යාපනයක් ලබා දීමේ වගකීම ආණ්ඩුව භාර ගන්නවා

- අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳ විවාදයේදී ජනපති පවසයි

යෝජිත අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණය හුදෙක් විෂය නිර්දේශ සංශෝධනයකට සීමා නොවූවක් බවත් එමඟින් මෙරට සමස්ත සමාජ තලයත් ආර්ථික තලයත් එකවර ඔසවා තබන බවත් ජනාධිපති අනුර කුමාර දිසානායක මහතා පැවසීය.

එය දේශපාලන අරමුණක් නොව සමාජීය අරමුණක් වන බැවින් ඊට සහාය දක්වන ලෙස ද ජනාධිපතිවරයා ඉල්ලා සිටියේය.

කිසිදු හේතුවක් මත කිසිදු දරුවෙකු 13 වසරක අනිවාර්ය අධ්‍යාපනය ලබා ගැනීමෙන් තොරව පාසල් හැර නොයා යූතු බවද ජනාධිපතිවරයා මෙහිදී අවධාරණය කළේය.

ජනාධිපති අනුර කුමාර දිසානායක මහතා මෙසේ සඳහන් කළේ අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳව පාර්ලිමේන්තුවේ අද (24) පැවති විවාදයට එක් වෙමිනි.

ජනාධිපති අනුර කුමාර දිසානායක මහතා විසින් සිදු කරන ලද සම්පූර්ණ කතාව

අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳ විවාදයේදී කරුණු කිහිපයක් ඉදිරිපත් කිරීමට මා බලාපොරොත්තු වෙනවා.

මේ අධ්‍යාපන ක්‍රමයත්, මේ අධ්‍යාපන ක්‍රමය විසින් බිහි කර තිබෙන තරුණ පරම්පරාවත්, ඒ වගේම මේ අධ්‍යාපන ක්‍රමය විසින් ඇති කර තිබෙන ආර්ථිකයත් පිළිබඳ අප කිසිවෙකුට සැහීමකට පත් විය නොහැකියි. ඒ නිසා අපට ඉතා පුළුල් අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණයක් අවශ්‍යයි. අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳ සාකච්ඡාව මතු වන විට ඉතිහාසය ඇතුළත් වෙලා තිබෙනවාද නැද්ද වැනි කරුණු පිළිබඳ සාකච්ඡා කරන්න ගන්නා. ඇත්තටම මේ යෝජනා කරන්නේ කිසිසේත්ම විෂය නිර්දේශ පිළිබඳව පමණක් වූ සංශෝධනයක් නොවෙයි.

මේ යෝජනා කරන්නේ අපේ සමස්ත සමාජයත්, ආර්ථික දේහයත්, අපේ රටෙන් අලුත් පරිවර්තනයක් සඳහා වූ නව අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණයක්.

ආර්ථික වශයෙන් බැලූවොත් අපේ රට ආසන්න වශයෙන් ලෝකයේ රාජ්‍ය අතර ජන සනත්වයෙන් 38 වන ස්ථානයේ සිටිනවා. ඒ අනුව අප රටවිශාල ජන සනත්වයක් සහිත රටක්. චීනයේ ජන සනත්වයටත් වඩා අපේ රටේ ජන සනත්වය වැඩියි.

ස්වභාවික සම්පත් ලෙස ගතහොත් විශාල වාණිජමය සම්පත් අපට අඩුයි. තෙල්, ගෑස්, රත්රන් නිධි, තුන්තන්‍යායගම් නිධි, යපස් ආදි මේවා අපට නැහැ. එසේ නම් අප සතුව ඇති වටිනාම සම්පත තමයි, මේ රට ගොඩනැගීම සඳහා තියුණු කළ යුතු, මුවහත් කළ යුතු සම්පත තමයි මේ මානව සම්පත. ඒ නිසා අපේ ආර්ථික උපායමාර්ගය තුළ, අපි වඩාත් වැඩියෙන් අවධානය යොමු කළ යුතුව තිබෙනවා, මේ මානව සම්පත දියුණු කිරීමෙන් කොහොමද අපේ රාජ්‍යය අලුත් තැනකට ගෙන යන්නේ කියලා.

අපි සාමාන්‍යයෙන් ගතහොත් රැකියා සඳහා විදේශ්ගත වූවන් ගෘහ සේවය, නුපුහුණු, අර්ධ පුහුණු, පුහුණු, වෘත්තීමය ලෙස අප වර්ගීකරණය කරනවා. වෘත්තීමය වශයෙන් ගතහොත් අපේ විදේශ්ගත වන ශ්‍රමිකයන් ගෙන් 3%කට ආසන්න ප්‍රමාණයක් තමයි, වෘත්තීමය රැකියා සඳහා ප්‍රවිෂ්ට වී තිබෙන්නේ. 97%ක්ම තිබෙන්නේ පුහුණු, නුපුහුණු, අර්ධ පුහුණු කියන මට්ටමේ. එයින් අපට පෙනෙනවා ලෝකයේ වෙළඳපොළවල් දෙකක් තිබෙනවා. භාණ්ඩ සහ සේවා වෙළඳපොළක් තිබෙනවා. ලෝකයේ ශ්‍රම වෙළඳපොළක් තිබෙනවා. අපි ලෝකයේ අත්පත් කර ගෙන තිබෙන්නේ ලෝකයේ වඩාත් පහළ ශ්‍රම වෙළඳපොළක්.

ඒ නිසා ආර්ථික වශයෙන් ගතහොත් ලෝකයේ දියුණු ශ්‍රම වෙළඳපොළක් අපි අත්පත් කර ගත යුතුයි. ඒ සඳහාත් අපට ඉතාමත් ගුණාත්මක, ලෝකයේ ඒ මොහොතේ මතු වන දැනුම අත්පත් කර ගත්, බෙදා ගන්නා ලද අධ්‍යාපන ක්‍රමයක අවශ්‍යතාව තිබෙනවා. අනෙක් පසින් සමාජීය ලෙස ගතහොත් අපේ නූගත්භාවයයි, දූෂ්පත්භාවයයි එකට යන්නේ. නූගත් නම් සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයකින් දූෂ්පත්. දූෂ්පත් නම් සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයකින් නූගත්. ඒ නිසා මේ දූෂ්පත්භාවය තුරන් කිරීමේ වැඩසටහනක් ලෙස ගත්තත් එය තුරන් කර ගැනීම සඳහාත් අපිට අධ්‍යාපනය ඉතා විශාල මෙහෙවරක් ඉටු කරනවා. සාමාන්‍යයෙන් අපේ ගම්වල කියනවා පවුලකින් එක් අයෙක් ඉගෙන ගත්තොත් මුළු පවුලම ගොඩයනවා කියලා. ඒ නිසා මේ දූෂ්පත්භාවයෙන් මුදා ගැනීම සඳහාත් අධ්‍යාපනය අතිශය වැදගත්. අනෙක් පසින් ගත්තොත් අපේ රටේ අපරාධ. බන්ධනාගාරගත වූවන්ගෙන් 80%කට ආසන්න ප්‍රමාණයක් සාමාන්‍ය පෙළට පහළින් ඉන්නේ.

මත්ද්‍රව්‍යවලට ඇබ්බැහිවූවන් ගෙන් 70%කට ආසන්න ප්‍රමාණයක් අටේ පන්තියට පහළින් ඉන්නේ. ඒ අනුව බැලූවම මේ සමාජ අපරාධ, මත්ද්‍රව්‍ය අතරත් අධ්‍යාපනයේ සබඳතාවක් තිබෙනවා. ඒ නිසා මේ ආර්ථික දේහයේ, මේ සමාජයේ යහපත් පරිවර්තනයක් අපි අපේක්ෂා කරනවා නම් ඒ පරිවර්තනයේ මූල ඛණ්ඩ, ආරම්භය, පදනම අධ්‍යාපනයයි. අපි අපේ ප්‍රතිපත්ති ප්‍රකාශනයෙන් මේ අධ්‍යාපනයේ පුළුල් පරිවර්තනයක අවශ්‍යතාව පෙන්වා දුන්නේ ඒ නිසයි. පළමුවෙන්ම අප හඳුනා ගත යුතුව තිබෙනවා, මේ අධ්‍යාපනයේ තිබෙන ගැටලු ප්‍රමාණය. මොකද අපි පොළොවේ සාමාන්‍ය සමාජයේ නැති ගැටලුවලට විසඳුම් සොයා එලක් නැහැ. අපි සෙවිය යුතු වන්නේ මේ මොහොතේ අපේ අධ්‍යාපනය මුහුණ දී තිබෙන අර්බුදයට විසඳුම්.

ඒ අනුව එක් අර්බුදයක් තමයි අපේ දරුවන් පාසල් හැර යාම. ආසන්න වශයෙන් 2019 වසරේ දරුවන් 16,673ක් පාසල් හැර ගොස් තිබෙනවා. 2022 වසරේදී 20,759ක් පාසල් හැර ගොස් තිබෙනවා. 2024 වසරේදී 20,755ක් පාසල් හැර ගොස් තිබෙනවා. ඒ කියන්නේ තවදුරටත්

ඉගෙන ගැනීමට තිබියදී ඔවුන් පාසල් හැර යනවා. මා කියන්නේ කිසිදු දරුවෙක් 13 වසරක අනිවාර්ය අධ්‍යාපනය ලබා ගැනීමෙන් තොරව පාසල් හැර නොයා යුතුයි.

තවදුරටත් කියනවා නම් 2006 වසරේ උපන් දරුවන් පාසැලට ඇතුළත් වන්නේ 2011 වසරේදීයි. 2011 වසරේදී දරුවන් 358,596ක් පාසැලට ඇතුළත් වී තිබෙනවා. එම දරුවන් සාමාන්‍ය පෙළ විභාගයට මුහුණ දෙන්නේ 2021 වසරේදීයි. එහෙත් සාමාන්‍ය පෙළට මුහුණ දී තිබෙන්නේ දරුවන් තුන්ලක්ෂ එකොළොස් දහසක් පමණයි. ඒ අනුව 47,000කට ආසන්න සංඛ්‍යාවක් පාසල් හැර ගොස් තිබෙනවා. මේ දරුවන්ට 13 වසරක අනිවාර්ය අධ්‍යාපනය ලබාදී මේ දරුවන් රැක ගැනීමට අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ අවශ්‍ය වෙනවා. අපේ දරුවන් අතරමැදිදී පාසල් අත්හැර නොයා යුතුයි. කිසි දරුවකුට ඒ ඉරණම අත් නොවිය යුතුයි.

ඔවුන්ගේ ආර්ථික පසුබිම්, දෙමාපියන්ගේ ගැටුම්, දෙමව්පියන් විදෙස් ගත වීම්, අනාරක්ෂිත තත්ත්ව ආදී කරුණු විශාල ප්‍රමාණයක් දරුවන් පාසල් හැර යාමට බලපා තිබෙනවා. අපි අධ්‍යාපන වැඩසටහන හඳුනා ගමන් දරුවකු දින තුනක් අඛණ්ඩව පාසැලට නොපැමිණෙන්නේ නම් රාජ්‍ය නිලධාරියෙකු විසින් ඒ දරුවා පිළිබඳව පුද්ගලිකව විමර්ශනයක් කළ යුතුයි. 13 වසරක අධ්‍යාපනය දක්වා හැම දරුවෙකුම පාසැලේ රඳවා ගත යුතුයි. එය මේ වැඩසටහනේ අඩංගු වී තිබෙනවා.

දෙවනුව, බොහෝ විට අපේ රටේ සාකච්ඡාවට ලක් වන්නේ උසස් අධ්‍යාපනය පිළිබඳවයි. එහෙත් අපි මුහුණ දී තිබෙන ප්‍රධානම ගැටලුව තිබෙන්නේ පාසල් අධ්‍යාපන ක්‍රමයේයි. 2023 වසරේ එකම ළමයෙක්වත් ඇතුළත් නොවූන පාසල් 98ක් තිබෙනවා. ඒ වගේම ළමයි 10ට වඩා අඩු පාසල් 115ක් තිබෙනවා. ඒ වගේම ළමයි 20ට වඩා අඩු පාසල් 406ක් තිබෙනවා. ළමයි 30ට වඩා අඩු පාසල් 752ක් තිබෙනවා. පාසල් 1141ක් තිබෙනවා, ළමයි 40ට වඩා අඩුයි. පාසල් 1506ක් තිබෙනවා ළමුන් 50ට වඩා අඩුයි. ඒ කියන්නේ ආසන්න වශයෙන් මුළු පාසල් පද්ධතියෙන් 15%ක්.

එපමණක් නොවෙයි ළමයි 100ට වඩා අඩු පාසල් සංඛ්‍යාව 3144ක් තිබෙනවා. ආසන්න වශයෙන් රජයේ පාසල් අතරින් 1/3ක ළමයි 100ට වඩා අඩුයි. මේ තත්ත්වය හොඳද? මෙවන් පාසැලක සාහිත්‍ය උලෙළක්, ක්‍රීඩා උත්සවයක්, විනෝද වාරිකාවක්, සම වයස් දරුවන් අතර ගැවසීමක් වැනි කිසිවක් සිදු වන්නේ නැහැ. ඒ නිසා මේ පාසල් පද්ධතිය පිළිබඳ නැවත සමාලෝචනය කළ යුතුයි. ඒ තීන්දුව අනිවාර්යයෙන් අපි ගන්නවා.

සමහර පාසල් තිබෙනවා වසා දැමිය යුතුයි. සමහර පාසල් ඒකාබද්ධ කළ යුතුයි. සමහර ප්‍රදේශවල අලුතින් පාසල් ආරම්භ කළ යුතුයි. පාසල් යළි ස්ථානගත කිරීමක් පිළිබඳව අපි සැලකිල්ලට භාජනය කළ යුතුයි. දරුවකුට අලුත් සමාජයක්, අලුත් අත්දැකීමක් සමඟ අලුත්

අවස්ථා ලැබිය යුතුයි. ගමෙන් පාසලට, පාසලෙන් ගමට එක සමාජ තත්ත්වයක දරුවන් විසැකිලා යනවා. කිසි දරුවෙකුට මේ ඉරණම අත් නොවිය යුතුයි.

සමහර දෙමව්පියෝ ඉන්නවා, තමන්ගේ දරුවා ගමේ පාසලට යවන්නේ නැහැ. උපරිම පොර බදනවා දරුවා නගරේ පාසලට යවන්න. හැබැයි, ඒ වගේම ගමේ පාසල කියා ගන්න සටන් කරනවා. මොකක්ද ඒකේ තේරුම? අපි අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශය සමඟ දීර්ඝ ලෙස සාකච්ඡා කර තිබෙනවා පාසලෙන් පාසලට ගොස් එම පාසල් පරීක්ෂා කළ යුතු බවට. ප්‍රවාහන අවශ්‍යතා සපුරන්න අපි සූදානම්. මොකද ගොඩනැගිලි, මානව සම්පත් තිබුණත් පාසැලේ ඉන්නේ ළමයි 10 නම්, ඒ ළමයින්ට නගරයේ පාසලට යාමට බස් රථයක් දීම ප්‍රතිඵලදායකයි.

පාසල් පද්ධතියේ ඇති වී තිබෙන ගැටලුව තව දුරටත් විග්‍රහ කරනවා නම් මෙහිදී මානව සම්පත කොපමණ අපතේ යනවාද? සාමාන්‍යයෙන් අපේ රටේ ගුරු ශිෂ්‍ය අනුපාතය තිබෙන්නේ 1:18 යි. එම අනුපාතය ඉතා ප්‍රශස්ත අනුපාතයක්. නමුත් අදත් අපි දිස්ත්‍රික්කවලට ගොස් බැලුවොත් ගුරුවරුන්ගේ හිඟයක් තිබෙනවා. සිසුන් 50ට වඩා අඩු පාසල්වල අනුපාතය 1:5 යි. හම්බන්තොට එක පාසලක ළමයි 30යි. ගුරුවරු 9යි. මානව සම්පත් අපතේ යමින් තිබෙනවා. ත්‍රිකුණාමලේ කුවිවෙලි ප්‍රදේශයේ පාසලක් තිබෙනවා. ළමයි දෙන්නයි. ගුරුවරු දෙන්නයි. බණ්ඩාරවෙල හල්දුම්මුල්ල අධ්‍යාපන කොට්ඨාසයේ පාසලක් තිබෙනවා ළමයි තුනයි, ගුරුවරු තුනයි. ත්‍රිකුණාමලේ තවත් පාසලක ළමයි හතරයි, ගුරුවරු හතරයි. මේ ළමයින්ට ප්‍රතිඵලත් නැහැ. ගුරුවරුන්ට ප්‍රතිඵලත් නැහැ.

අපේ මේ අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ වැඩසටහන තුළින් සෑම දරුවෙකුටම ප්‍රශස්ත මට්ටමේ පාසල් අධ්‍යාපනයක් ලබා දීමේ වගකීම ආණ්ඩුව භාර ගන්නවා. මෙරට පාසල් පද්ධතිය පිළිබඳ යළි සලකා බැලීම මේ අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණය තුළින් අපි සැලකිල්ලට භාජනය කරනවා. එය මෙහි වැදගත්ම සාධකයක්. පහසුකම් සහිත පාසලක්, අවශ්‍ය මානව සම්පත සහිත පාසලක්, තමන් ජීවත් වන පරිසරයෙන් ඉදිරියට යන සමාජ ක්‍රියාකාරකම් සහිත පාසලක් දරුවාට අවශ්‍යයි. එහෙම පාසලක් අවශ්‍ය නැද්ද? අපේ අධ්‍යාපනය සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයකින් අපේ දරුවන් යාන්ත්‍රිකරණයට ලක් කර තිබෙනවා. අද ගම්වල වොලිබෝල් පිටියක් නැහැ. ගොයම් කපලා ඉවර වුණාම කුඹුරුවල එල්ලේ ගහනවා. ගමේ වැවේ එගොඩ මෙගොඩ පිනනවා. වෙසක් උත්සවයේදී ගමේ දරුවන් එකතු වෙලා චිත්‍ර ඇඳලා තොරණ ඉදි කරනවා. අද එවැනි ක්‍රියාකාරකම් දරුවන්ගෙන් දකින්න නැහැ. යන්ත්‍ර වගේ, තෙතමනයක් නැති, සහකම්පනයක් නැති, සමාජය පිළිබඳ වගකීමක් නැති දරු පරම්පරාවක් අද නිර්මාණය වී තිබෙනවා.

දැන් දරුවන් අපේ කාලයේ වගේ නෙමෙයි කියලා සමහර විට දෙමාපියන් කියනවා ඇහෙනවා. ඒක ඇත්ත. අපේ කාලයේ වගේම ඊට වඩා උසස් දරුවොත් සිටිය යුතුයි. පාන්දර 4ට ටියුෂන් පටන් ගන්නවා. පන්ති ඉවර වුණාට පසුව තමයි පාසලට යන්නේ. ඒ දරුවාට තිබෙන ජීවිතය කුමක්ද? පාසල ඉවර වෙලා ආයෙත් පන්තියට යනවා. ඒ දරුවාට ළමා ජීවිතයක් අවශ්‍ය නැද්ද? කවියක්, ගීතයක් රසවිඳින්නේ නැති දරුවො, නවකතා පොතක් කියවන්නේ නැති දරුවො, සාහිත්‍ය පෝෂණයක් නොමැති දරුවො, සමාජ ක්‍රියාකාරකමක් නැති යන්ත්‍ර වගේ දරුවො හදන්න ඕනද? මෙහෙම රටක් ඉදිරියට යන්න බැහැ.

මේ දරුවා මත පටවා තිබෙන අධ්‍යාපන බර අඩු කරන්න අවශ්‍යයි, ඒක අපේ වගකීම. දරුවා ව නැගිටවන කොටක් නිදි, වාහනයේත් නිදි, පාසලේත් නිදි. දරුවන් පවු නැද්ද? රොබෝවරු වගේ හදන දරු පරම්පරාව වෙනස් කරන්න අවශ්‍ය නැද්ද?

දරුවෙකුට සජීවී ජීවිතයක් ලබා දීමේ අරමුණින් මුළු අධ්‍යාපනයම, විෂය, ඉගැන්වීම, ඒකට තිබෙන බර, ප්‍රමාණය නිර්ණය කිරීමේ ප්‍රතිසංස්කරණ අප ඇති කරනවා. පාසලට ඇතුළත් වන බහුතරයක් ළමුන්ගේ අපේෂාව වෛද්‍යවරයෙකු හෝ ඉංජිනේරුවරයෙකු වෙන්න. අධ්‍යාපනය ඒකීය රේඛීය පාරක් නෙමෙයි. අධ්‍යාපනය කියන්නේ පැතිරුණු පාරවල් ගොඩක්. හැබැයි සිදුවී තිබෙන්නේ කුමක්ද? සමාජ වටිනාකම්, සමාජ ගරුත්වය, වෘත්තීමය වටිනාකම් ක්ෂේත්‍ර දෙක තුනකට කොටු කර තිබෙනවා. දෙමාපියන් හිතනවා, තමන්ගේ දරුවාට හොඳ ජීවිතයක් නම් වෛද්‍යවරයෙක් හෝ ඉංජිනේරුවරයෙක් විය යුතුයි කියලා. තම පවුලට ගෞරවයක් නම් වෛද්‍යවරයෙක් හෝ ඉංජිනේරුවරයෙක් විය යුතුයි කියලා. ඒක වැරදියි. සමාජයක් පවතින්නේ වෛද්‍යවරයෙක්ගෙන් හෝ ඉංජිනේරුවරයෙක්ගෙන් නෙමෙයි. සමාජයක් පවතින්නේ වෘත්තීන් විශාල ප්‍රමාණයක එකතුවකින්. මේ සමාජයට සෑම ක්ෂේත්‍රයකටම වෘත්තීමයභාවයක් අවශ්‍යයි. සෑම වෘත්තියකටම වෘත්තීමයභාවයක් ලබා දිය යුතුයි.

පැතිරුණු පාරවල් ගොඩක්, මේ පැතිරුණු පාරවල් ගොඩින් දරුවා වෘත්තීමයභාවයට ගෙනෙන්න අවශ්‍යයි. අපේ අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණවල ඒ ඉලක්කය තිබෙනවා. දරුවෙකුට ගමන් කරන්න මාවතක් අවශ්‍යයි. අද මාවත බවට පත්ව තිබෙන්නේ කුමක්ද? ගුරුවරයා සහ දෙමාපියන් අතර සාකච්ඡාවකින් තොරව දරුවාට පාරක් තේරෙන්නේ නැහැ. අද පාරවල් වෙලා තිබෙන්නේ වැඩි සමාජ වටිනාකම් සහිත දේවල් ඉගෙන ගැනීමයි. වෛද්‍ය පීඨයට යන්න වීමට බැරි වූ දරුවෙක් කෘෂි විද්‍යා පීඨයට එනවා. දොස්තර වීමට බැරි නිසා තමයි එයා කෘෂි විද්‍යාඥයෙක් වෙන්නේ. අද සාමාන්‍ය පෙළ සහ උසස් පෙළ අතර විශාල පරතරයක් තිබෙනවා. අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ වැඩසටහන පටන් ගත්තාම, 2026 වසරේදී පටන් ගන්න 6 පන්තියෙන්, 7 පන්තිය 2027 වසර, 8 පන්තිය 2028 දී, 2029 දී 9 පන්තිය. 9 පන්තියට තව වසර තුනකට වැඩි කාලයක් තිබෙනවා. මේ ප්‍රතිසංස්කරණ 2026 පටන් ගත්තොත්, 2029 වසරේදී තමයි තෝරා ගැනීමේ පාර පිළිබඳ සාකච්ඡාවට එළඹෙන්නේ.

මානව ශිෂ්ටාචාරය හදාරන ඉතිහාසඥයෙක් විය හැකි පාරක් තිබෙනවා. ආගම් පිළිබඳ ගැඹුරු ඥානයක් තිබෙන පුරවැසියෙක් හදනවා. එහෙම නෙවෙයිද අවශ්‍ය. භූගෝලය, සමාජ විද්‍යාව, ආගම් පිළිබඳව, ඉතිහාසය පිළිබඳව මූලික පදනම් ටික සෑම දරුවෙකුටම ලැබෙනවා. හැබැයි, ඉන් ඔබ්බට යන විශේෂඥ ඥානයක් අප නිර්මාණය කළ යුතුයි. ඒ සඳහා පාරකුත් තියෙනවා.

ගම්වල හිතන්නේ දරුවන් උසස් පෙළ දක්වා ඉගෙන ගත් විට එය ප්‍රමාණවත් කියලා. ඒ දෙමව්පියන් හිතන්නේ මගේ දරුවට තිබෙන අධ්‍යාපනයේ අවසන් කඩඉම උසස් පෙළ කියලා. උසස් පෙළ අවසන් අධ්‍යාපන මට්ටම නෙවෙයි. එතනින් එහාට ජාතික විශ්වවිද්‍යාල පද්ධතියක් ගොඩනැගිය යුතුයි. උසස් වෘත්තීය පුහුණු මධ්‍යස්ථාන ඇති කළ යුතුය. දැනට තිබෙන වෘත්තීය පුහුණු අධ්‍යාපන ආයතන නූතනත්වයට ගැළපෙන ලෙස සකස් වී නැහැ. සමහර වෘත්තීය මධ්‍යස්ථාන වඩුමඩු වගෙයි. කම්හල් වගෙයි. එහෙම තැනකට දරුවන් එන්නේ නැහැ. ආණ්ඩුවේ

තිබෙන වෘත්තීය පුහුණු මධ්‍යස්ථානයට ඇතුළු වන දරුවන් කී දෙනෙක් අවසානය දක්වා ඉගෙන ගෙන තිබෙනවාද යන්න ගැන සංගණනයක් කළ යුතුයි. ඉතාමත් අඩු සංඛ්‍යාවක් වේවි. බොහෝ දෙනෙක් වෘත්තීය පුහුණු අධ්‍යාපනයට ඇවිත් මාස තුන හතරෙන් එයින් ඉවත් වෙනවා. විශ්වවිද්‍යාලයේ අධ්‍යාපනය හදාරන දරුවා සහ වෘත්තීය පුහුණු මධ්‍යස්ථානයට ඇතුළත් වූ දරුවා අතර සංසන්දනාත්මක වෙනසක් තිබෙනවා.

වෘත්තීය පුහුණු මධ්‍යස්ථානය කියන්නේ සරසවි වරම් ගන්න බැරි අයට යන්න තියෙන තැනක් නෙවෙයි. අපේ ප්‍රතිපත්තිය වෘත්තීය පුහුණු අධ්‍යාපනය තේරුණු අධ්‍යාපනයක් නොවෙයි, මූලික අධ්‍යාපනයයි. දැනුම, තාක්ෂණය එකතු කරගත් නූතන වෘත්තීය මධ්‍යස්ථාන 40ක් 2033 වන විට ඉදිකිරීමට අප සැලසුම් කර තිබෙනවා. දිස්ත්‍රික්කයකට දෙකක් ස්ථාපිත කරනවා. දරුවා දහතුන් වසරක අධ්‍යාපනයෙන් පසුව විවෘත වෘත්තීය අධ්‍යාපනයකට නිරාවරණය කරනවා. කිසි දරුවෙකු දහතුන් වසරක අධ්‍යාපනයෙන් එළියට වැටෙන්නවත්, අධ්‍යාපනයේ අතරමං වෙන්නවත් අප ඉඩ තියන්නේ නැහැ.

සාමාන්‍යයෙන් ගත් විට දරුවෙකු පාසල් යන්නේ අවුරුදු දහතුනයි. ගුරුවරයෙක් වසර තිහක් පාසල් යනවා. මා සමඟ උසස් පෙළ කළ අය තවම පාසල් යනවා. ඒ නිසා මේ නූතන අධ්‍යාපනය ලබා දීම සඳහා අවශ්‍ය ඥානය හා අත්දැකීම පරිපූර්ණව තිබෙනවාදැයි අප නැවත සලකා බැලිය යුතුයි. ගුරුවරයාට ඇතිවී තිබෙන ඥානය ප්‍රමාණවත් නැහැ. ඔවුන්ගේ දැනුම යාවත්කාලීන වී නැහැ. එවිට නූතන දරුවෙක් නිර්මාණය කරන්නේ කෙසේද? ඒ සඳහා අපට ශක්තිමත් ගුරු පරම්පරාවක් අවශ්‍යයි. මේ අධ්‍යාපනයෙන් ළමයින්ට නිදහසකුත් නැහැ. ගුරුවරුන්ට නිදහසකුත් නැහැ.

ඒ නිසා වසර පහෙන් පහට අධ්‍යාපනයේ ගුණාත්මක වෙනසක් අවශ්‍යයි. ඒ නිසා ගුරුවරු වසර පහෙන් පහට පුහුණු කිරීමේ වැඩසටහනකුත් ආරම්භ කරනවා. එවිට අප ගුරුවරුන්ගේ අතිරික්තයක් තබා ගත යුතුයි. දැනට සිටින ගුරු මානව සම්පත අප කළමනාකරණය කර ගන්නවා. විෂයන් තේරිය යුත්තේ දේශපාලනඥයෝ නෙවෙයි. එය අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණයට අවශ්‍ය විශේෂඥයන් ලබා දී තිබෙන උපදෙස් අනුව සිදු කරන දෙයක්. අපි විෂය තෝරන ප්‍රතිසංස්කරණය අධ්‍යාපන විශේෂඥයින්ට භාර දී තිබෙනවා. දේශපාලන අධිකාරියට තිබෙන්නේ කාලරාමුව සකස් කිරීමයි. සාර්ථක ව්‍යුහාත්මක පරිවර්තනයක් අත්පත් කර ගැනීමට දේශපාලන අධිකාරියක් තිබෙනවා.

කුමන ව්‍යුහාත්මක පරිවර්තනයක් අධ්‍යාපනයට අවශ්‍යද යන්න අප විවාද කරමු. එයට අදාළ අඩංගුව, විෂයන් කාලරාමුව, සලකා බැලිය හැකියි. අප සෑම ක්ෂේත්‍රයක් සඳහාම ප්‍රවීණයන් නොවේ. ඒ නිසා සෑම ජන කොටසක්ම ඒකාබද්ධ කරගෙන මේ ගමන යා යුතුයි. ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික දේහයේ ශක්තිමත් පැවැත්මට මෙම අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ ක්‍රියාවලිය ඉතාම වැදගත් වෙනවා. එම නිසා මේ කටයුත්ත සිදු කිරීමේදී දේශපාලන කණ්ඩායම් සියල්ල එකතු විය යුතුයි. මෙම අධ්‍යාපන ක්‍රමය ගමේ ආරම්භ කිරීමේදී ඊට එරෙහිව වන කණ්ඩායමට එකතු නොවී යහපත් දේ ඉදිරියට ගෙන යාමට සහාය ලබා දෙන්න.

සමහර පාසල්වල විශාල ගොඩනැගිලි, විශාල රංග ශාලා ඉදිකර තිබෙනවා. එහෙත් ඉන් අධ්‍යාපනයට එලක් වී නැහැ. සෑම දරුවෙකුටම අධ්‍යාපනය ප්‍රශස්ත ලෙස ලබා දීමට නම් මෙම අධ්‍යාපන ක්‍රමය ප්‍රතිසංස්කරණය කළ යුතුයි. ජාතික පාසල් පද්ධතියට වඩා පළාත් පාසල් පද්ධතියට දේශපාලනය ඇතුළත් වී තිබෙනවා. ඔවුන්ගේ දේශපාලන ක්‍රියාකාරකම් සඳහා පළාත් පාසල්වල ගුරුවරුන් එකතු කරගෙන තිබුණා. දේශපාලන වුවමනාවට දරුවන් වින්දිතයන් වෙලා. පළාත් පාසල්වලට වඩා ජාතික පාසල්වලට වැඩි සැලකිලි තිබෙනවා කියා දෙමාපියන් අතර මතයක් තිබෙනවා. එය වෙනස් කළ යුතුයි. ඒ නිසා නව අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ සඳහා හොඳ සංවාදයක් ගොඩනැගිය යුතුයි.

ශ්‍රී ලංකාවට දැනට තිබෙන මානව සම්පත් ගැටලුවේදී නියමිත ධාරිතාව තිබෙන කණ්ඩායම් නැහැ. වෘත්තීමයභාවය සහිත නිලධාරීන් නැහැ. එම නිසා මේ රාජ්‍ය දේහය බිඳ වැටෙමින් තිබෙනවා. හොඳ මානව සම්පතක් ශ්‍රම බලකායක් අවශ්‍යයි. ඒ නිසා මෙම අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණය නිශ්චිතවම කළ යුතුයි. එය දේශපාලන අරමුණක් නොවේ. එය සමාජයීය අරමුණක්. එයට සියලු දෙනාම දායක වෙන්න.

ජනාධිපති මාධ්‍ය අංශය
2025-07-24